

עדנה פינרו מסכמת את פסטיבל הסרטים ה־34 שנערך בברלין: סרטאקי בבוקר, טנאו בחצות וקונצרט חי לערפדים בלילה

שהצלחתי להגביב ראיון עם פטרישיה היצ'קוק, בתו של אלפרד המנוח, הוקרו אותו סרט מהונגיקונג שכולם מדברים עליו, ואני, הבורה, לעולם לא ארע מרוע. כי הרי לישראל כוודאי לא יגיע סרט זה לעולם. אך מצד שני, מתי תהיה שוב האפשרות לפגוש בכתו של אשף המתח הקולנועי האחר והיחיד ולשמוע מפיה, כל מה שרצית לדעת על היצ'קוק ולא הודמן לך לשאול. לכן, כבואי לרווח על יצור רבדאשים זה, ששמו פסטיבל ברלין.

מבטיח וחשוד כמעניין, שאסור להת מיצו.

מחמאה

לג'אד נאמן

בתום 18 שעות של התרוצצות בין המסכים, כשהראש רחוס ב' מראות והאזניים לוחטות מן האוזניות (טרם הומצאה שיטה יעילה יותר לתירגום סימולטני הנחוף בסרטי טיב שאין בהם כותרת בשפות אנג

מצד אחד, ומיבחר סרטים חרשים של יוצרים גרמניים צעירים? ואולי עלי לסקור את המחוה לבימאי ז'ול ראסן ולרעייתו מלינה מרקורי, שרת-הקולנוע של יוון, כדי להבין מרוע איכזב מי שהבטיח פעם גדולות כבימאי והיום משמש כנשיא חברי-השופטים של הפסטיבל. הודות לגברת מרקורי ולשר-התרבות הצרפתי, ז'אק לאנג, שיש לו עניין מיוחד בעידוד האמנות השביעית, החליט מנהל פסטיבל ברלין להקדיש מיסגרת מיוחדת לים-התיכון ולכלול בתוכנית לפחות תשעה סרטים יווניים. כחיית קולנוע רעבה חשתי חובה פרטית להלעיט את עצמי ברליקטסים של ממש — רטרוספקטיבה של סרטי הגאון הבלתי-ימנע, ארנסט (להיות או לא להיות — המקורי, כמובן) לוביטש. לא להחמיץ את חמשת היצ'קוקים, ששוחררו להקרנה אחרי

היפה מכולן — כך נראית מריאל המינגווי בסרטו של בוב פוסיי כוכב 80 בדמותה של דורותי סטראטון. נערת הפלייבוי שנרצחה ע"י בעלה, אחד המוצגים האמריקאים בפסטיבל.

פינינים מן

הנפטילין

לראות או לא לראות — זו הישאלה. האם למלא את חובתי היקדושה כשליחת העיתון ולהעדיף את הסרטים שנבחרו לתחרות הרישמית (יותר מ־20) בפסטיבל הסרטים ה־24 בברלין, לבל אחסיר כל מידע לכי שיוכה אחד מהם בפרס — או שמא עלי לבכר על פניהם את הסרטים של הפורום הצעיר למשל, שגם אם לא ניהנו באותו גוון מיסחרי, יש בהם חידוש ומסר, כדי להביא לקוראי העולם הזה דיווח על משהו שבודאי לא יגיע אי פעם להקרנה מיסחרית בישראל? או אולי חובתי הראשונה כעיתור נאית ישראלית היא לעקוב אחר הפנורמה של הים התיכון, שם הוצגו

20 שנה ששכנו בכיסה של חברת פאראמונט. לראות או לא לראות, מה קורם כגודל המיבחר (כ־750 סרטים) כך קשה ההתלבטות. כאורך ההתלבטות כן כובד התיסכול. במשך 12 ימים 12 לילות ניהלתי מירוץ שמטרתו לראות את כל מה שנראה

סרטים מכל ארצות הים התיכון לבר מאלבניה וסוריה. עם סרטים אלה נמנים, כמובן, שני הסרטים הישראליים, נגוע ומגש הכסף. או שמא מוטל עלי, כמבקרת קולנוע, לבחון את המיסגרת שבה מובא אוסף סרטים חדשים מכל העולם, הכולל אסופת של סרטי יידיש מארכיונה של אוניברסיטת ברנדייס

הזוג המלכותי הכניסה הגדולה של הבימאי ז'ול דאסן, לערב המתיחה של סידרת הסרטים שבנים ושבחלקם משתתפת אשתו מלינה מרקורי, היום שרת-התרבות של יוון.

נשף השחקנים הבימאי אטורה סקולה שזכה בדב הכסף על סרטו הנשף נראה כאן בחברת כמה מן השחקניות שהשתתפו גם בהצגה המקורית בפאריס. הסרט היה אחד היפים ביותר בפסטיבל, כשאין בו אפילו מלה מדוברת אחת.

פרס השחקן לאלברט פיני על תפקידו כשחקן מזדקן הרודה בלהקת התיאטרון ובמלביש שלו. בסרטו של פיטר ייטס המלביש. הוא עיבוד קולנועי למחזה הידוע. היה זה אחד מ־20 המובחרים בין 750 הסרטים שהוצגו בפסטיבל הסרטים ה־24 בברלין.

אבקש סליחה ומחילה מכל אותם סרטים ויוצרים ששמם ייפקד מרשימת סיכום ראשונה זו, בתיקווה שבמרורי הקולנוע הבאים יזכרו. ואם היה בברלין איוה סרט סיני או פיני שנערך מתחום ראייתי, לא בודון החמצתיו. אבל אם להתחיל במשהו אתחיל מן הקרוב אל הלב. לא אשלה ולא אכחד

לית-צרתית המובנות לי, אי אפשר להירדם בגלל, המצפון המייסר. שוב אני פותחת את התוכניה המכוסה בעשרות סימנים אדומים וצהובים שסימנתי לעצמי, ובטוחה שהחמצתי את הסרט המעניין ביותר של היום. לפתע מתברר שרווקא בשעה